ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ
ДЛЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ISSN 0132-3288

МАЛЯТКО

7
ЛИПЕНЬ
1987

ДО 65-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ СРСР

ГРУЗІЯ

В Грузії гори здіймаються вище хмар. На їхніх вершинах цілісінький рік лежать білі шапки снігу. А внизу, у долинах, зеленіють виноградники, спіють мандарини, інжир, персики, гранати. Грузія — щедрий квітучий край. Тут живуть гостинні, працьовиті люди. «Мій дім — твій дім. Заходь, дорогим гостем будеш!» Так у Грузії зустрічають кожного, хто приходить з миром і добром.

АРАГВІ-РІКА

Народна пісенька

Між високих гір
Звеселяє зір
Білопінний вир:
То Арагві,
То ріка,
Грізна, гомінка,
Синь, як небеса,—
Грузії краса.

СТОРОЖ

Гра

Когось із дітей обирають за «сторожа». Він підходить до одного з гравців, і той присідає навпочіпки. Сторож кладе йому руку на голову й «охороняє». Другою рукою він намагається дістати дітей, що прагнуть доторкнутися до того, хто присів. Усі, кого торкнеться сторож, із гри вибувають. А кому пощастить торкнутися гравця, який присів навпочіпки, той сам стає за сторожа.

БАБУСИНА ПАЛИЦЯ

Написала Мері БОЛКВАДЗЕ
Переклав Олександр КОВАЛЕНКО

Бабуся нишпорить по всій квартирі — шукає свою палицю. Та ніяк не може знайти.

— Дато,— бурчить вона,— мені важко ходити без палиці. А ти вічно її кудись запроториш.

— Хіба то палиця! — дивується Дато.— То ж мій кінь.

Отак завжди — Дато сяде верхи на бабусину палицю й, ніби на коні, гарцює по кімнаті. А потім кине її де попало й забуде. Спробуй після цього відшукати!

Бабуся й Дато довго шукають палицю й нарешті знаходять її під шафою.

— Ні, це казна-що! — сердиться бабуся.— Як хочеш, Дато, щоб це був твій кінь, то відведи для нього стійло.

— Ой, як гарно ти придумала! — зрадів Дато.

Палиці-коневі відвели місце в кутку біля балкона. Тепер бабуся завжди знає, де її палиця, а Дато — де його кінь.

В САДУ

Вірш Дмитра ГУЛІА
Переклав Євген ІЩЕНКО

Сиджу під кущем винограду
В саду на зеленій траві,
І листя шепочеться радо,
І світяться грона живі.
Ой, скоро, ой, скоро, ой, скоро
Дозріють під сонцем вони.
І соком цих ягід прозорих
Наповню я глек восени.
Хай сік п'ють Натела і Гіві,
І Гога, і Лія, й Вано.
Нехай виростають щасливі
На радість, на втіху й добро.

Намалювала Марина КИЇВСЬКА

У липні цього року відомій українській радянській поетесі Марії Авакумівні Познанській виповнюється 70 років. Багато щирих, дзвінких, веселих віршів подарувала вона дітям. Читачі журналу «Малятко» тепло вітають Марію Авакумівну з ювілеєм і зичать їй здоров'я, щастя і гарного творчого настрою.

ЛЕНІН

**Наш Ленін жив на цій землі,
Де ти живеш-зростаєш.
У місті кожнім і в селі
Портрет його впізнаєш.**

ПРО НАШУ УКРАЇНУ

**Ми дуже любим весь наш край,
І любим Україну,
Її лани, зелений гай,
В саду — рясну калину.
Там соловейко навесні
Співає між гілками,—
Та й ми співаємо пісні,—
Змагається він з нами.**

ГОРОБИНА

Хто в хустині червоненькій
Став у лісі між дубів?
Може, дівчинка маленька
Назбирать прийшла грибів?
Ні, не дівчинка там стала,—
Горобина вироста,
Їй хустину гаптувала
Щедра осінь золота.

ПРАВДА Ж, МАМО, Я ВЕЛИКИЙ?

Правда ж, мамо, я великий?
Сам взуваю черевики,
Зашнуровую шнурочки,
Сам в штанці вберусь,
В сорочку,
Сам лице і руки мию,
Сам зачісуватись вмію.
І не плачу я ніколи...
Скоро я піду до школи.

Намалювала Лідія ГОЛЕМБОВСЬКА

СПОРТИВНА СТОРІНКА

Фото Олега МЕДІНА

Дорогі друзі! Усі ви любите бігати, стрибати, гратися на майданчику в різні веселі ігри. Особливо тепер, улітку, коли надворі тепло, сонячно і скрізь зеленіє травичка. Так і хочеться перескочити який-небудь струмочок, переплигнути через кущик.

А як приємно босоніж походити по піску берегом річки, побігати по моріжку, коли на ньому сріблиться роса. Добре зараз погратися і з м'ячем, і з гімнастичним обручем, покататись на велосипеді чи самокаті.

Тож виходьте пошвидше на сонечко, до води, на лужок, щоб вирости здоровими і дужими!

Намалювала Жанна ПОКУЛИТА

В одного чоловіка був кіт старий, що вже не здужав і мишей ловити. То хазяїн його взяв та й вивіз у ліс, думає: «Нащо він мені здався! Тільки дурно буду годувати. Нехай краще в лісі ходить...»

Друзі! Мабуть, усі ви добре знаєте цю веселу українську народну казочку. От і скажіть, як вона називається, та спробуйте розповісти її далі.

Малюнок Анатолія ДЕМЧЕНКА

П'ятеро з одного стручка

Написав Ганс-Крістіан **АНДЕРСЕН** — Малюнок Олександра **АГАФОНОВА**

Настала весна. Якось рано-вранці, коли мати збиралася на роботу, а сонячні зайчики стрибали по підлозі, проникаючи крізь шибки, хвора дівчинка глянула в бік вікна й вигукнула:

— Що то за склом зеленіє? Ще й погойдується на вітрі.

Мати підійшла до вікна, прочинила його і сказала:

— Е, та тут якась рослинка поплелася; це горох випустив свої зелені листочки. І як він попав сюди в шпарину? Ось тобі й садочок. Милуйся ним.

Ліжко підсунули ближче до вікна, щоб хвора дівчинка могла краще бачити горохoвий паросток, і мати пішла на роботу. А ввечері дівчинка сказала:

— Мамо, здається, я видужую... Сьогодні сонце світило так ласкаво! Глянь, як гарно прижився горошок. І мені стане краще на сонечку.

— Якби ж то! — сказала мати, хоч сама зовсім не вірила в те.

Вона підставила зеленому горошкові паличку, щоб його не зламав вітер,— адже це він додав снаги її дівчинці. А ще напнула між підвіконням і верхнім краєм рами шворку, щоб паросток міг чіплятися й, підростаючи, плестись догори.

І горошок плівся й ріс дедалі помітніше.

— Поглянь-но, він уже скоро зацві-

Закінчення. Початок у попередньому номері.

те! — сказала якось уранці мати, сама починаючи вірити, що її хвора дівчинка видужає.

Жінці здалося, що останнім часом її донька повеселішала; вона нерідко сама підводилася на постелі й сиділа, дивлячись променистими очима на свій маленький садочок, де ріс одним-однісінький пагінець гороху. Через тиждень хвора уперше встала з ліжка й пробула на ногах цілу годину. Щаслива, вона грілась на сонечку. Вікно було відчинене, а за вікном пишно розпустилась блідо-рожева квітка горошку. Дівчинка нахилилася й обережно поцілувала тонкі пелюстки. Цей день був для неї справжнім святом...

Ну, а що сталося з іншими горошинками? Та, що полетіла в широкий світ, гукнувши: «Упіймай мене, як можеш!» опинилася спочатку в ринві, а потім її проковтнув голуб.

Горошинки-соньки теж залетіли в ринву і теж стали поживок голубів, значить, і від них була неабияка користь. А четверта, що хотіла злетіти на сонце, упала в діжку під ринвою й не один тиждень пролежала там у гнилій воді, геть набубнявівши.

— Ну й розтовстіла я! — сказала горошинка.— Скоро лусну, а цього, здається, ще жодній горошині не пощастило зробити, та й навряд чи пощастить. Я найвизначніша з усіх п'яти горошинок у нашім стручку!

І діжка охоче погодилася з нею.

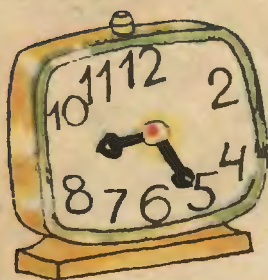
А біля вікна у своїй тісній кімнатці на горищі стояла дівчинка. Очі її світилися радістю, на щоках горіли рум'янці. Дівчинка ніжно гладила пелюстки квітки, щасливо дивлячись на білий світ. І шпарина в підвіконні сказала:

— А все-таки найчудовіша з горошинок — моя горошинка!

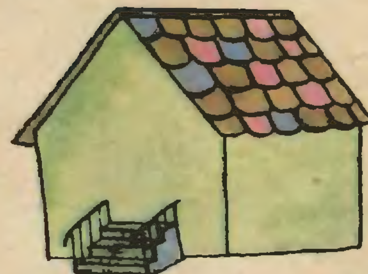
Переклад з датської.

ДЗВІНОЧОК

Намалювала Людмила МІТЧЕНКО

Домалюй усі деталі, яких не вистачає.

Чим відрізняються один від одного ці малюнки! Знайди десять розбіжностей.

Розв'яжи задачку:

Вийшла квочка погуляти на зелену травичку. За нею побігло сім курчаток, потім ще троє. Малятко нарахував 11 курчат, а Калинка — 10. Хто з них помилився!

Малюнок Оксани ІВАНКЕВИЧ

Скільки видмухала кульок жабка, скільки їжачок! У кого їх більше! На скільки!

МАЛЯТКО

Засновано 1960 р.
Київ.
Ордена «Знак Пошани»
видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».

МАЛЫШОК
№ 7 (331) 1987

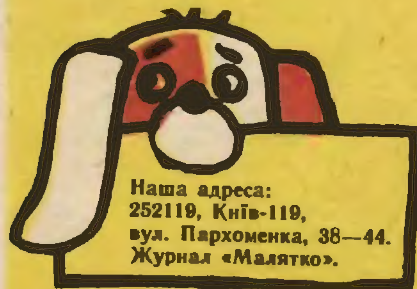
Ежемесячный журнал ЦК ЛКСМУ
для детей дошкольного возраста
(На украинском языке)
Основан в 1960 г.
Ордена «Знак Почета»
издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь».
Адрес редакции: 252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.
Тел. 446-58-82, 441-04-75.

Здано до набору 17.04.87.
Підписано до друку 21.05.87.
Формат видання $84 \times 108^1/_{16}$.
Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 1,68.
Умовн. фарбовідб. 10,08.
Обл.-вид. арк. 2,67
Тираж 668300 прим. Зам. 7-125.

Поліграфкомбінат
ЦК ЛКСМУ «Молодь».
252119, Київ-119,
вул. Пархоменка, 38—44.
Полиграфкомбинат
ЦК ЛКСМУ «Молодь».
252119, Киев-119,
ул. Пархоменко, 38—44.

Малюнок на обкладинці
Людмили Загірної
Макет Олени Личик

Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад».

20 к.   116   101-2   Індекс 74304

Сонечку поклонись

Слова Володимира ЛАДИЖЦЯ
Музика Георгія ШАХНЕВИЧА

Помірно

Ой тра-воньь-ко, тра-вонь-ко, зе-ле-нись.
Зо-ло-то-му со-неч-ку по-кло-нись.
Щоб роз-квіт-ла яб-лунь-ка на го-рі,
Щоб всмі-ха-лась ве-се-ло діт-во-рі.
Ой лі-лі, ой лі-лі,
Щоб всмі-ха-лась ве-се-ло діт-во-рі.

Ой, травонько, травонько, зеленись!
Золотому сонечку поклонись!
Щоб розквітла яблунька на горі,
Щоб всміхалась весело дітворі.
Ой лі-лі, ой лі-лі,
Щоб всміхалась весело дітворі.

А ми того сонечка промінці
Упіймаєм решетом на ріці,
Заплетемо в коси їх, мов стрічки,
Дуже гарні матимем кіснички.
Ой лі-лі, ой лі-лі,
Дуже гарні матимем кіснички

Малюнок Ірини КІВІНЕН